

RAGDOLL (NINOT DE DRAP)

Daniel Cole

Primeres pàgines

Pròleg

Dilluns, 24 de maig del 2010

La Samantha Boyd va esmunyir el cap per sota la inestable tanca policial i va fixar la mirada cel enlaire, en l'estàtua de la Justícia que coronava la infame seu del Tribunal Penal Central d'Anglaterra, conegut popularment com a Old Bailey. Es va mirar aquella dama, pretesament símbol de la fortalesa i la integritat, i la va contemplar com el que realment era: una dona desesperada i desencantada a punt de llançar-se daltabaix, de la cúpula al carrer. Com a mínim havien tingut la decència de no esculpir-li la bena als ulls que sí que duïen les seves homòlogues arreu del món; la «justícia cega» era un concepte ben ingenu, sobretot quan es tractava de qüestions de racisme i de corrupció política.

L'accés als carrers del voltant i a la boca del metro tornaven a estar barrats per culpa de la tropa de periodistes instal·lats davant dels jutjats. Aquella zona del centre de Londres, on l'activitat acostumava a ser frenètica, s'havia convertit de la manera més absurda en un nucli de barraques de classe mitjana. Escampada per terra, una ostentosa estesa de deixalles incloïa envasos de menjar preparat de marques de prestigi com ara Marks and Spencer i Pret à Manger. La gent enrotllava els sacs de dormir de casa bona sota el bronzit de les màquines d'afaitar elèctriques, mentre un fiasco de planxa de viatge no aconseguia dissimular que el seu amo havia dormit amb l'única camisa i corbata que tenia a mà.

La Samantha es va obrir pas entre el tap que formava aquella gent no sense sentir-se cohibida. Feia tard i havia suat de valent després d'una correguda de sis minuts des de Chancery Lane. Per si no fos prou, els cabells rossos platí li sortien del recollit estratègic que s'havia fet en un intent frustrat de canviar l'aspecte. Els periodistes havien identificat tothom que tingués un vincle amb el judici des del primer dia. En aquells moments, el quaranta-sisè dia del procés, la Samantha ja devia haver aparegut en tots els diaris capdavanters del món. Fins i tot s'havia vist obligada a trucar a la policia quan un periodista particularment insistent l'havia seguit fins a Kensington, a casa seva, i es negava a marxar-ne. Decidida a no tornar a ser l'insuportable centre d'atenció, va fixar la vista als peus i va avançar a gambades.

A la cruïlla amb Newgate Street s'estenien dues cues oscil·lants de gent: l'una encarava la rastellera insuficient de lavabos mòbils, i l'altra, un petit Starbucks ubicat en un mòdul prefabricat. Atrapada al mig del cercle que sempre es formava entre totes dues cues, es va escapolir i se'n va anar de dret als agents de la policia que custodiaven l'entrada lateral del tribunal, menys concorreguda que la principal. Quan

accidentalment va passar pel mig d'una de les desenes de gravacions televisives que es feien en aquell moment, una japonesa menuda la va escridassar.

«Últim dia», es va dir ella, deixant la torrentada d'insults incomprensibles al darrere; només faltaven vuit hores perquè la seva vida pogués recuperar la normalitat.

A la porta, un agent de la policia que la Samantha no coneixia va examinar el seu carnet d'identitat abans de guiar-la en la rutina que li era familiar: tancar sota clau els efectes personals, explicar que físicament no podia treure's l'anell de compromís quan els detectors de metalls es disparaven, incomodar-se per les taques de suor quan l'escorcollessin, i després endinsar-se pels monòtons passadissos per retrobar-se amb els altres onze membres del jurat per prendre un cafè instantani tirant a tebi.

Arran de l'aclaparadora atenció que el cas havia despertat arreu del món i de l'incident a casa la Samantha, havia pres la decisió sense precedents de segrestar el jurat. La mesura havia desfermat l'escàndol públic perquè la factura de l'hotel, de desenes de milers de lliures, requeia en els contribuents. Després de gairebé dos mesos de judici, la conversa del matí dels membres del jurat girava entorn del mal d'esquena que causaven els matalassos de l'hotel, el repetitiu menú nocturn i els laments per tot allò que més trobaven a faltar: les dones, els fills, i el final de temporada de *Lost*, la sèrie del moment.

Quan l'uixer del tribunal a la fi va anar a buscar el jurat, va desfermar-se un silenci tens, emmascarat fins aleshores per la conversa trivial. Un home gran de nom Stanley, a qui havien designat president del jurat popular —pel simple fet que tenia una semblança extraordinària amb en Gàndalf—, es va aixecar sense esma i se'ls va emportar.

Segurament una de les sales d'audiències més famoses del món: la sala número u estava reservada als casos criminals més greus; era allà on cèlebres assassins macabres com Crippen, Sutcliffe i Dennis Nilsen havien pujat a l'estrada per respondre dels seus abominables crims. Des del sostre, una gran placa de vidre glaçat il·luminava amb llum artificial l'estança d'estil sobri, de parets recobertes de fusta fosca i tapisseria de pell verda.

La Samantha va seure al lloc de sempre, a la primera filera del jurat, a tocar del banc dels acusats. Conscient que el vestit blanc que duia —disseny propi— era una mica massa curt, va deixar el sumari damunt la falda mateix —a desgrat, evidentment, del vell lasciu que el primer dia gairebé atropella algú de tant que corria per adjudicar-se una plaça al costat d'ella.

A diferència de les sales d'audiències familiars exhibides a les pel·lícules americanes, on l'acusat seia tot empolainat en una taula al costat dels seus advocats, a l'Old Bailey els encausats s'enfrontaven sols a la intimidadora sala. I per més discretes que fossin les divisòries de vidre que tancaven el banc dels acusats com si fos una peixera, la seva presència magnificava la sensació que els que hi seien representaven un perill considerable per a la resta de la sala. Eren culpables fins que se'n demostrés la innocència.

Just al cantó oposat del banc dels acusats, a mà esquerra, la Samantha tenia la cadira del jutge. I al costat d'aquest, just a sota d'un escut reial i d'una espasa d'empunyadura daurada, hi havia una altra cadira, la del mig, l'única que no havia

ocupat ningú en tot el judici. El secretari judicial, l'advocat de la defensa i les acusacions ocupaven l'espai central de la sala. I un públic d'ulls lleganyosos, que havia passat la nit acampat al carrer per assegurar-se un lloc el dia de la resolució del judici, ho veia tot des d'una galeria elevada, encastada contra la paret més llunyana. Al fons de la sala, als bancs oblidats de sota la galeria, hi seia un poti-poti de gent supèrflua vagament involucrada en el procés: pèrits a qui els advocats potser volien cridar però segurament no ho farien; diversos funcionaris judicials; i, evidentment, l'agent que havia protagonitzat la detenció de l'acusat i el centre de tota la controvèrsia: l'inspector William Oliver Layton-Fawkes, àlies Wolf.

En Wolf no s'havia perdut cap dels quaranta-sis dies de judici. Es passava hores i hores mirant fixament el banc dels acusats amb una expressió freda des del seu lloc mediocre al costat de la porta. De bona còrpora, rostre viscut i ulls blau intens, devia tenir uns quaranta i pocs anys. La Samantha va pensar que hauria pogut ser bastant atractiu si no hagués estat perquè feia cara de no haver aclucat l'ull durant mesos i de carregar amb el pes del món; és clar que, en el fons, el carregava.

L'«Assassí Piròman», tal com l'havien batejat els mitjans de comunicació, s'havia tornat l'assassí en sèrie més prolífic de la història de la ciutat de Londres. Vint-i-set víctimes en vint-i-set dies, cada dia una prostituta d'entre catorze i setze anys, i el cas encara havia atret més l'atenció dels ciutadans en exposar les audiències desinformades a les dures realitats que es vivien a les cantonades dels carrers de sota casa. A la majoria de les víctimes les van trobar encara en flames, profundament sedades i cremades en vida, i qualsevol prova potencial acabava reduïda a cendres. Quan els assassinats es van aturar en sec, la policia de Londres es va quedar descol·locada, no sabia on buscar. El servei de la Policia Metropolitana va rebre dures crítiques durant la investigació per no haver actuat mentre morien noies joves i innocents, però aleshores, al cap de divuit dies de l'últim crim, en Wolf va arrestar el presumpte assassí.

L'acusat era Naguib Khalid, un ciutadà britànic d'origen pakistanès, musulmà sunnita, que treballava de taxista a la capital. Vivia sol i tenia antecedents per petits delictes per haver calat foc. Quan en el judici es van presentar proves d'ADN que confirmaven la presència de les tres víctimes al seient del darrere del taxi de l'encausat, a més del testimoni demolidor d'en Wolf, semblava que el cas estigués decidit. Però després tot es va capgirar.

Les coartades que va presentar l'advocat de la defensa contradeien els informes de vigilància que havien recopilat l'inspector Wolf i el seu equip. A més, van sortir a la llum denúncies de maltractament i d'intimidació durant la detenció d'en Khalid. Per acabar-ho d'adobar, les proves forenses eren contradictòries i suggerien que l'ADN carbonitzat no es podia considerar una prova fiable. I a tot això calia afegir encara la carta que havia rebut la unitat d'Afers Interns de la Policia. En aquest document, amb data de dies abans de l'últim assassinat, un company anònim d'en Wolf expressava la preocupació per la manera com l'inspector havia portat el cas i pel seu estat mental; apuntava que s'havia «obsessionat», «trastocat», i suggeria que se l'apartés de la investigació de manera immediata.

Aquests fets van fer créixer la magnitud del que ja era, per si mateix, un dels successos més sonats de la crònica negra mundial. Es va acusar el cos de la policia d'utilitzar en Khalid com a cap de turc per tapar els errors propis. Tant el comissari

com el subcomissari de la Unitat Especial de Crim i Operacions van rebre pressions perquè dimitissin per la flagrant corrupció que hi havia hagut sota la seva supervisió, mentre els diaris treien fum amb escàndols sobre el desacreditat inspector: suposats problemes amb l'alcohol i possibles instints violents que havien engegat a rodar el seu matrimoni. Fins i tot van haver d'amonestar el petulant advocat defensor d'en Khalid per haver suggerit que en Wolf i el seu client haurien d'intercanviar-se el lloc a la sala. En tot moment, en Naguib Khalid observava amb estupefacció el circ que s'havia desplegat davant seu; no va mostrar mai ni un bri de satisfacció en la seva transformació de dimoni a víctima.

L'últim dia del judici va anar com era d'esperar. Tant la defensa com l'acusació van llegir les seves conclusions abans que el jutge donés les instruccions pertinents al jurat popular; els va fer un breu resum de les escasses proves que encara es consideraven vàl...